

Det måste vara magi

Ellie sprang för livet. Fort, fort sprang hon med vinden piskande i ansiktet. Det kändes som hennes lungor skulle sprängas vilken sekund som helst, men hon stannade inte. Aldrig, aldrig hade hon varit försenad till skolan. Och hennes väckarklocka hade valt att inte funka just den här dagen. Av alla dagar, varför just den här? Ellie hade ett jätteviktigt prov den här morgonen. Hon fick bara inte bli sen!

Efter vad som kändes som en evighet såg Ellie äntligen skolbyggnaden gestalta sig framför henne. Med sina allra sista krafter sprang hon in i entrén.

Korridorerna var helt öde. Allt som hördes var ekandet av hennes fotsteg. Hon kom till slut fram till dörren till hennes klassrum och knackade på. Inifrån hördes ett "Kom in".

Ellie öppnade dörren och klev sakta in. Allas ögon var på henne. Längst bak i klassen såg hon "killigan" viska och skratta med ögonen fästa på henne. Ellie kunde inte stå ut med dom tre killarna. Linus, Melker och Håkan. Alltid skulle dom reta henne, skratta åt henne eller kasta saker på henne. För ett ögonblick glömde Ellie bort allt och stirrade argt på killarna.

Hon avbröts av sin lärares röst:

- Och vad är anledningen till din försening, Ellie?

Snabbt vände Ellie blicken mot sin lärare.

- Jag är hemskt ledsen, sa hon med bedjande röst. Min väckarklocka ringde inte.

- Oooo, vi har en liten lögnare här!

Det var Linus som sagt det.

- Linus, var tyst och fortsätt med ditt prov, sa deras lärare. Ellie, du får frånvaro, sätt dig på din plats och börja med ditt prov.

Provet var lätt, men när Ellie klarat av ungefär halva hände något konstigt. Plötsligt var det som allt viskande och prasslande med papper upphörde och det var som Ellies öron var igentäppta. Det ändå Ellie hörde var ett sus. Som ett sus av när någon kastar något och det flyger genom luften. Suset blev högre och högre.

Ellie visste inte hur men av någon anledning kände hon på sig att det var ett pappersflygplan som var på väg mot henne. En bild formades i hennes huvud. En bild av ett pappersflygplan som när som helst skulle träffa henne i bakhuvudet....suset blev högre och högre....bilden tydligare och tydligare... Snabbt som vinden vred Ellie på sig och tog upp handen för att få tag i flygplanet precis innan det träffade henne.

På rasten var Ellie lika förvirrad som i stunden det hänt. Hur hade hon kunnat veta att flygplanet skulle komma utan att hon sett det? Killigan, som hade kastat flygplanet, hade stirrat förfärat och skräckslagna på henne när hon så snabbt vänt sig om och fått tag i flygplanet.

Men Ellie förstod inte mer än dom. Hon var nästan rädd för sig själv. Hur hade hon kunnat förutspå det? Var hon en sierska? Nej, Ellie skakade på huvudet. Sånt var ju inte på riktigt. Förmodligen hade hon bara hört suset så starkt att hon helt enkelt antytt att det var killigan som kastade nåt mot henne.

Nästa dag när hon gick genom korridoren för att komma till sin första lektion märkte hon att alla blickar vändes mot henne. De stirrade konstigt och nästan lite skrämt mot henne, som om en häxa hade kommit in hit helt plötsligt. Kunde det vara för att hon kommit sent förra dagen? Nej, det här var något större. Ellie sprang snabbt till toaletten för att titta sig i spegeln. Hade hon något på sina kläder eller i håret? Nej. Hon hade en liten, liten smutsfläck från frukosten på tröjan, men den kunde inte dra till sig så mycket uppmärksamhet. Ellie gick tillbaka ut i korridoren. Fortfarande detta stirr. Hon försökte ignorera det och bara gå till sitt klassrum.

Så hände plötsligt samma sak som i gårdagen. Allt ljud försvann, allt prat i korridoren och fotsteg.

Sedan kom det där suset igen. Men den här gången var det inte ett flygplan. Ellie ville men samtidigt inte veta vad som var på väg mot henne. Av en ren instinkt fokuserade hon med alla sina sinnen på vad som var på väg

att träffa henne. Nånting hårt som kom i väldig fart. Ellie kunde se en bild i hennes huvud. Det var en sten! En liten rund sten var på väg, precis som flygplanet igår, mot hennes bakhuvud. Hon flyttade sig snabbt åt sidan och sträckte ut handen för att fånga stenen som kom bakifrån. Den träffade hårt i handflatan och fingrarna slöts om den. Hon vände sig om och väntade sig att se killigan stå där. Men istället såg hon en kille från hennes parallellklass stå med en förvånad min. Oskar, hette han. Ellie kunde inte komma på vad hon någonsin gjort mot honom.

Plötsligt var Ellie tillbaka i verkligheten. Nu stirrade folk mer en någonsin på henne och pratade. - Så det är sant!

- Är hon någon häxa eller nåt?

- Hur gjorde hon det?

- Så killigan ljög inte!

Då förstod Ellie. Såklart, killigan hade berättat för hela 8:an, säkert hela skolan, om vad som hänt igår. Och nu hade så här många sett det. Ånej, hon ville inte bli pratad om som "häxa". Hon ville inte bli pratad om alls. Hon ville ju bara vara den vanliga, opopulära, 14 åriga, Ellie Sjöström. Alla blickar blev för mycket. Hon sprang iväg till sitt klassrum och var nästan gråt färdig. Hur hände detta? Var det här ett sånt där sjätte sinne eller vad det heter? Hon ville i alla fall inte ha det. Visst, många skulle ge allt för att ha ett sjätte sinne eller en magisk kraft, men inte hon, inte Ellie.

Klassrummet fylldes snart med elever som såklart alla hade sett vad som hänt. Dagen flöt på som vanligt. På rasterna drog hon sig undan även om hon hörde att hennes kompisar letade efter henne. Efter skolan skyndade sig Ellie hem. Hennes mamma satt i vardagsrummet men Ellie undvek att gå in där. Hon visste att hon skulle få den vanliga frågan: "Hur var det i skolan idag?". Ellie hade ingen lust att berätta för hennes mamma men hon ville inte ljuga heller. Därför sa hon bara hej och gick sedan ut i trädgården. Där satt hennes katt och lekte med ett löv. Plötsligt märkte Ellie att deras granne, som kallades "Underliga Marit", var ute i sin trädgård som låg bredvid Ellies. Det var bara ett staket som skilde dom åt. Ånej, tänkte Ellie. Hon ville verkligen inte prata med Marit just nu. Hon ville vara för sig själv och tänka. Och det fanns en anledning till att hon kallades "Underliga Marit". Marit pratade alltid om konstiga saker som småfolk, magiska varelser och sådant som finns i sagor. Hon sa alltid att hon hade kontakt med andarna.

Men nu var det försent, Marit hade redan sett henne och Ellie ville inte vara otrevlig så hon gick fram till staketet liksom Marit och hälsade.

- Du ser bekymrad ut mitt barn, sa Marit. Det är något som tynger dig, det ser jag.

Ellie visste inte vad hon skulle säga. Hon ville väl inte berätta för Marit om hennes underliga förmåga....eller?

- Jo, kanske det....sa hon avvikande.

- Andarna säger att du borde berätta vad än det är som tynger din arma kropp, sa Marit och tittade vilt upp mot himlen.

Ellie tittade också upp men kunde bara se himmel och moln. Det var nog sant att Marit var lite tokig, men samtidigt kände sig Ellie lugn och trygg för första gången på dagen.

Marit såg in i Ellies ögon på ett lugnande sätt. Det syntes att hon tänkte efter. Som att hon letade inom Ellie.

- Berätta för mig, viskade hon häftigt. Berätta för mig mitt barn.

Plötsligt var det som ett vulkanutbrott inom Ellie. Allting bara bubblade ut ur hennes mun. Om killigan, hur hon varit sen, pappersflygplanet, hon berättade exakt i detalj för Marit hur det kändes och hur hon visste att flygplanet skulle komma. Hon berättade om hur alla stirrat på henne och om stenen och hur hon hade skämts.

Marit lyssnade nog under hela berättelsen och när Ellie var klar nickade hon bara vilt och sa ingenting. Ellie var också tyst. Det var som om hon just hade upplevt dessa två dagarna igen. Men hon kände sig lättad och mycket starkare nu när hon fått berätta det. Efter en stund spände hon ögonen allvarligt i Marit och frågade.

- Vad är det för fel på mig?

Marit fortsatte vara tyst några sekunder innan hon ryckte på axlarna och sa:

- Det måste vara magi.

Den kvällen när Ellie skulle sova kändes det som om hennes hjärna skulle sprängas av tankar och frågor. "Det måste vara magi". Marit hade sagt det som att det var den självklaraste saken i världen. Efter det hade hon bara klappat Ellie på axeln och gått in i sitt hus även fast Ellie hade minst hundra frågor hon velat ställa. Marit var underlig, den saken var säker. Men Ellie skulle också kunna säga att Marit var en av de smartaste personerna hon mött.

Magi, var Ellie magisk. I skolan hade hon bara fått panik när hon förstått vilken underlig talang hon hade. Då hade hon bara tänkt på alla dåliga saker som kunnat hända. Men nu var Ellie inte lika orolig och panikslagen längre. När hon tänkte efter så var det ju ändå ganska häftigt. Hon kunde utföra magi. Eller kunde hon det? Skulle hon verkligen tro på vad Underliga Marit sagt? Ellie somnade halvt road, halvt bekymrad.

Nästa dag var lik den förra. Fortfarande dessa stirrade blickar. Men samtidigt tyckte Ellie (hon kanske bara inbillade sig) att istället för de skrämde blickarna, var det lite imponerade blickar. Ja, förutom killigan som stirrade argt på henne. Förmodligen avskydde dom att Ellie fick så mycket uppmärksamhet. Ellie ignorerade dom men de verkade inte göra desamma. Istället ville dom bevisa att Ellie inte var så speciell. Så för tredje gången blev Ellie medveten om att något kom farande mot henne. Men nu, när hon inte blev överraskad över vad som hände kunde hon fokusera och kunde direkt se att det var en läskburk och varifrån den kom. Hon kunde till och med vända sig om nån sekund innan läskburken nådde fram. Hon kände sig väldigt säker och kom på sig själv med att le när hon fångade burken. Det tycktes bara reta killigan ännu mer och Linus var nära på att flyga på henne, men Melker och Håkan stoppade honom och drog med honom där ifrån.

Fler hade nu sett var hon kunde göra och många verkade imponerade. De flesta verkade också tyckt det var skönt att hon fick iväg killigan. Det var nämligen inte bara Ellie som killigan störde.

Några kom till och med fram och sa korta fraser som "Snyggt gjort" eller "coolt". Ellie tyckte det var ganska häftigt att bli behandlad som ett proffs. Hon hade aldrig varit så bra på saker förut, förutom skolarbete då, men det verkade inte räknas. Trots allt detta hade Ellie en liten vemodig känsla i sig. För även om många nu kallade det för en talang, fanns det fortfarande de som fnös åt henne och kallade henne för häxa.

På rasten gick Ellie med sina kompisar med sina kompisar en bit från skolan så de fick vara ifred. Såklart hade de jättemånga frågor. Men Ellie lyckades övertyga dom att hon inte tränat i hemlighet eller något sådant och att hon absolut inte gjort det för popularitet. Hon berättade hur jobbigt det känts först och att det varit därför hon gått iväg ensam på rasten dagen innan. Hennes kompisar förstod henne såklart och hennes bästis Lisa sa:

- Alla tycker du är skit cool, och de som inte tycker det kan dra åt helvete.

Alla skrattade. Det var detta Ellie älskade med Lisa, hon supportar och är rolig på samma gång. Ellie tyckte det kändes mycket bättre efter hon pratat med dom och allting blev inte så dåligt som Ellie trott. Faktum är att killigan lämnade henne nästan helt ifred vilket Ellie tyckte var jätteskönt. Snart var alla på skolan övertygade om att det var en cool talang Ellie hade och många fler pratade med henne, la märke till henne överhuvudtaget, än förut. Så det var inte så dumt att ha den här gåvan. Det var som Marit sa. Det måste vara magi.